

TOTEM

DOBŘUŠSKÝCH SKAUTŮ

ROČ. Č. 5
2012

LEDEN / ÚNOR

ÚVODNÍ SLOVO

Milé čtenářky, čtenáři,
dovolte mi na úvod popřát vám i vašim blízkým úspěšný nový rok, hodně štěstí a lásky v něm, nejvíce pak zdraví, které je základem všeho.

Právě jste si stáhli do svých počítačů (či rovnou vytiskli) nové číslo pravidelného oběžníku Dobrušských skautů a věřte, že z toho mám úsměv na tváři. Téměř neuvěřitelné se stalo skutkem a společnými silami celého střediska vydáváme první číslo pátého(!) ročníku. Malé jubileum, které však mnoho znamená. Kdyby mi před pěti lety někdo řekl, že neskončí naše snaha vydávat jakousi „kroniku střediska“ po deseti číslech, asi bych mu nevěřil. A proto to všechno děláme. Kolektivní paměť. Vždycky mne nesmírně potěší svázané celé ročníky v naší klubovně, které si můžeme při společných akcích prohlídnout a zalistovat si v knize s krásnou vazbou, díky za realizaci Petrovi. Opravdu děkuji.

Na počátku nového roku

se standardně dělají různé rekapitulace a shrnutí dvanácti měsíců uplynulých, já bych ale velmi nerad do nějaké podobné bilance zabředl. Pro každého rok 2011 znamenal něco jiného - bylo v něm mnoho dobrého i špatného. Takový už je zkrátka život. Od všeho trochu, vždy má mince dvě strany. Zmíním pouze jednu potěšující záležitost ve spojitosti s tímto „elektronickým magazínem“ - redakční rada se po loňském zúžení opět trochu rozšířila a já jsem rád, že se (zejména mezi rovery) objevili nadšení lidé pro tuto činnost, když už se například nemůžou plnohodnotně podílet na různých střediskových akcích v roce. Opravdu děkuji.

Představme si na závěr ve stručnosti obsah (a změny) tohoto čísla (a ročníku) - upozornit bych chtěl především na obměnu nejoblíbenější rubriky Rozhovor s..., v jakém smyslu, to uvidíte sami, snad budete spokojeni. Klasické příspěvky různých Tipů zůstaly beze změn

a děkuji všem, kteří do nich přispívají neskutečně kvalitním a zajímavým materiálem. A protože stěžejním záležitostí To-temu je vždy střediskové dění, dočkáte se tradičně i počtení o všem, co se za poslední dva měsíce ve středisku událo. Bystrému Junákovi nemusím připomínat, že letos slavíme společně sto let od vzniku českého skautingu (sledujte centrální web republikového Junáka!), a proto jsme se rozhodli vám trochu pomoci s opakováním této historie v nové rubrice. Více nebudu prozrazovat, všichni máme rádi překvapení, a tak se sami nechte bližšími podrobnostmi překvapit.

Děkuji všem, kteří se ve svém drahocenném volném čase rozhodli přispět do tohoto čísla, které vás snad v letošní zvláštní zimě nezimě alespoň na chvíli zabaví. Opravdu děkuji.

Příjemnou zábavu

Obsah Totemu

2 - Úvodní slovo	15 - Tip na hru
Obsah	- Seznamovací hry
3 - Střediskové dění	16 - Tip na vyrábění
- Cestovatelské večery	- Hvězdičky z čajových sáčků
- Mikuláš	17 - Otázka Totemu
- Zmrzlínek 2011	19 - Okénko do historie
- Světlušky	- O českém Junákovi - 1. díl
- Kmen R&R	21 - PF 2012
11 - Pozvánky	22 - Poslední stránka
- Skautský ovarosněm	- Uzávěrka
- Malý Velký ples	- V příštím čísle
13 - Tip na výlet	- Tiráž
- Kačerov	23 - Citát
14 - Tip na knihu	
- Dvě knihy pro děti a mládež	

STŘEDISKOVÉ DĚNÍ

CESTOVATELSKÉ VEČERY 11.-12.11. 2011

Po různorodé loňské nechu-
ti a chuti něco někomu promí-
tat (mohl za to asi také nepří-
liš zajímavý materiál z našich
skautských dovolených a toul-
kách světem) bylo o to více sil a
nadšení letos. A nebudu lhát, že
když mi Petr první večer ozná-
mil hrubé číslo návštěvníků této
akce, byl jsem velmi mile pře-
kvapen! Klubovna praskala ve
švech. Peripetie s přesouváním
datumu hlouběji do podzimu
nakonec způsobila nepříjem-
ný fakt, že se tato ryze skautská
akce kryla s Vaškovým sólo-
promítáním v Křovicích o jeho
vědeckém pobytu v Antarktidě,
společně jsme si to však již ujas-
nili a protože vypadá, že chyba
byla na mé straně, dodatečně se
ještě omlouvám. Tak jako tak je
neuvěřitelné, že v pátek jede-
náctého listopadu si na obě pro-
mítání našlo cestu přibližně dvě
stě lidí! Půl na půl. Propagace
a zajímavost programů byla asi
dobrá.

Po mnoha přípravách jsem
konečně páteční večer ve stano-
vený čas odstartoval prezentací
(poněkud dlouhou, snad mne

neproklínáte) o našem výletě s
GORem po španělských Pyrene-
jích, které se nám podařilo celé
(osm set padesát kilometrů od
slané vody ke slané vodě) pře-
jít „pjěšo“ za přesně třicet osm
dní. Poté následovalo Zuzčino
povídání o výletě do ne úplně
tradičně navštěvované země
dobrušskými skauty, a to Brazí-
lie. Po zhlédnutí krásných fotek,
zejména obrovského přímořské-
ho Ria z Cukrové homole, vím,
kam se určitě musím podívat
v následujících letech. Protože
bylo promítání celkově o trochu
delší, než se předpokládalo, ne-
byl už čas na něco dalšího, a tu-
díž jsme dali přednost společné-
mu družení, povídání a výměně
cestovatelských zkušeností. Zlí
jazykové snad prominou podá-
vaný nápoj. S blížící se půlnocí
se klubovna vyliďňovala a po-
pravdě řečeno: jen někteří z nás
se dokázali vážně skvěle bavit za
zvuku ukulele, kytary a všeho,
co vydávalo jakýkoli zvuk, až do
ranních hodin, já si lepší srandu
u rozpálených kamen v roverské
klubovně dlouho nepamatuji. Jsem rád, že jsem toho mohl být

osobně účasten.

Druhý den pak promítání za-
čal precizně připravený Ježour,
jenž všem povyprávěl o výletě
pod doslova nebetyčné asijské
hory Tian-Shan do Kyrgyzstánu.
Podívali jsme se mimo jiné na
krásný kopec Pik Učitel, viděli
jezero Issyk-kul, poznali kulturu
Kyrgyzů. Následovala prezenta-
ce Tomáše a Lenči o turistické
návštěvě Gruzie. Osobně jsem
byl nejvíce potěšen fotkami z
nádherné hory Kazbeg, na kte-
rou měli oba možnost vystoupit.
Že to nebyl asi žádný med, viděl
každý. Třetí, a poslední, prezen-
tací jsme zůstali věrni asijskému
kontinentu. Díky podařenému
videu Rolanda jsme mohli vidět
to nejlepší z Thajska a pak z ná-
sledné zábavné diskuse zjistit, že
se do této země vyplatí jet a není
to žádný problém.

Poměrně unaveni z přede-
šlého prodlouženého dne jsme
pak rychle s partou pomocníků
uklidili klubovnu (omlouvám se
všem, kteří chtěli ještě do půlno-
ci korzovat po budově a různé
filozofovat, ale pochopte: byly
to opravdu náročné dva večery
a já jsem byl rád, že mi ten ve-
čer pomohlo s úklidem mnoho
dobrovolníků, druhý den bych
to uklízel sám..).

A to je, zdá se mi, asi vše, co
se zajímavého událo za dva po-
dařené večery ve vymazleném
prostředí naší velké skautské
klubovny. Těším se, že příští rok
bude klubovna opět plná skvě-
lých lidí

SKAUTSKÝ MIKULÁŠ 2.12. 2011

Rok se s rokem sešel, nastala „zima“, a tím pádem i čas Mikulášů, čertů a andělů. Naše středisko se rozhodlo, jako ostatně každý rok, uspořádat skautského Mikuláše pro širokou veřejnost. Oproti loňským ročníkům zde však bylo několik změn. Malou tělocvičnu na Základní škole Františka Kupky vystřídal podstatně větší sál kulturního domu v parku. Účast dětí byla opět větší než loni, ale hlavně se celá akce nesla v trochu jiném duchu...

Začátek celé akce byl vyhlášen na 16 hodin. Zhruba o půl čtvrté se začali objevovat první rodiče s dětmi a s přibývajícimi

minutami jejich počet neúprosně rostl. Samozřejmě dorazily i všechny oddíly, každý minimálně s jedním ze svých vedoucích. Chvilí po 16. hodině se slova ujal Vašek s Petrem a akci zahájili. Začala směs dětské diskotéky, soutěží (např. skákání v pytli, přetahování apod.), her atd. Samozřejmě dorazil i Mikuláš se svým doprovodem, takže se všechny děti dočkaly zasloužené odměny. Respektive jen ty z nich, které nezlobily a nebály se před Mikulášem říct básničku či zazpívat písničku. Během odpoledne byla vyhlášena i soutěž o nej anděla a nej čerta. Okolo 18. hodiny celá akce skončila a

všichni se rozešli do svých domovů, někteří plni zážitků a sladkostí...

Subjektivně musím napsat, že se mi letošní Mikuláš moc nelíbil. Nemyslím Mikuláše konkrétně, ale spíš celou akci. Myslím si, že dřívější klidnější odpoledne ve velké klubovně jen pro skautské děti a mládež, mělo něco do sebe...i když, kdo ví? Děti si to nejspíš užily a to je hlavní...

No, a jelikož obrázek vydá za tisíc slov, prohlédněte se spíše fotky.

MINI LOGIC

ZMRZLÍNEK 28.-30.12. 2011

aneb MRÁZ SE NEZÚČASTNIL

Zázitky ze Zmrzlínka vám tentokrát zprostředkuje jediná baba mezi účastníky, co tam už podruhé přibyla - přespolní příz-nivkyně z Prahy, Zdena.

Na Záhoří se sešli: na celou dobu Kozel, Kim, Sympa, Zdena, Držka a taky Ronja (Držkova psice neurčité rasy); den poté přibyli Peshek a Petyše; návštěvou tam zavítal na jedno odpoledne Petr. Bohužel, letos odřekl účast MRÁZ.

Loňští účastníci si vzali zmrzloušské čepice, prý jako klubový odznak, čímž mi udělali velkou radost. Tím víc mě mrzí, že jsem další dodávku zimní výbavy nestihla vyrobit, jediné šálu pro Kozla, jako poděkování za rozhýbání a organizaci akce.

Než to všechno začalo: Mrznutí 2010 na krásně zasněžené a slunečné louce mi přišlo jako bezvadná akce. Začala jsem tedy už na podzim 2011 sondovat, budu-li se moci zase přidat. Duše letošního Zmrzlínka, Kozel, mě odkázal na prosinec, kdy se začne všechno řešit. Správně, kdo by taky v listopadu myslel na mráz. V prosinci tedy došlo na věc. Kozel za přispění Ondry uspořádal anketu o účasti, shromáždil názory, vyhodnotil varianty, všechny zájemce obeslal mailem a vyšla z toho třídení verze Zmrzlínka v předsilvestrovském čase. Takže vzhůru na ZMRZ 2011!

28.12.2011 - zabydlování

V 8 hodin přijíždíme/přicházíme postupně na sraz ke klubovně: nejdřív já, pak Držka s Kozlem, psem, audinou a vozíkem; Kim obhlédnout situaci a posléze se s balenými věcmi. Sympa dorazí sám až odpoledne

na louku. Všechny trochu zmátl expediční Land Rover parkující před klubovnou. Kdo se na cestu tak vybavil? Do něj ale vzápětí nasedají ubytovaní brněnští skauti a jedou snowboardovat. Takže pro akci ZMRZ to není.

U skladu nás čeká Petr, aby vydal potřebné vybavení. Ten letos byl jen hostem, tudíž nemáme ve výbavě jeho teploměr pro průběžné sledování míry zmrzlínkovosti. Při letošním počasí to ovšem nevadí, leda bychom sledovali rekord "nejteplejší Zmrzlínek".

Asi hodinu trávíme nakládáním obvyklého vybavení - stan, brutárek, ohňový koš (úžasná věc) a dalších tisíc drobností k tomu. Pak vyrážíme zatím ve čtyřech. Skládáme se všichni do Držkova auta, aspoň ušetříme výrobu parkovacích míst u louky. Cestou ještě zvládneme nákup krmě v Penny a pak nahoru.

Na Záhoří řešíme, zda dojet

až k louce. Držka se statečně pustil do terénní jízdy. Dojeli jsme na několik pokusů a nejdříve bez vozíku, ten zapadl spolehlivě hned na kraji cesty. Vytlačování vozíku na cestu nešlo pozornosti projíždějících správců CHKO. Ti hned: „Co to tu děláte?“ Kozel na ně chladnokrevně a věcně: „Otáčíme vozík.“ S tím nešlo nesouhlasit. Ještě nám popřáli pěkné táboření.

Jsmo tedy na louce. Je tu jen mokrá sníh a teplota 3 nad nulou, vypadá to jako předjaří. Stavět stan pro těch pár lidí? Kdo ví, jestli Sympa dorazí. Nevejdemo se do přístřešku ke studánce? Kim hlasuje pro stan, já jsem nerozhodná, pak si vzpomenu na Držkovo „Když bude baba, bude stan.“, hlasuji tedy pro stan. Ukázalo se to jako správná volba, v závěru nás bylo sedm.

Takže stavba. Věci z vozíku vykládáme na louku a stan brzy stojí. Následuje výstavba poste-

lí, kde volíme letiště, ale Kim si dělá separátní postel. Do oběda máme hotovo, chce to načerpat energii, na to se můj dovezený hrnec buřtguláše hodí.

Přijel Sympa doplnit naši společnost. Rozkládáme věci na přebývání a zjišťujeme, že Kozlova karimatka má rozměry menšího náměstí, takže ji částečně využívá i Sympa, ač je z ní Kozlem opakovaně vytlačován. Kozlovi vysvětlujeme, že na spací ploše na něj připadá 70 cm šíře a pokud mu karimatka přesahuje, musí počítat s tím, že ji využije soused.

Odpoledne vyplňuje příprava dřeva na oheň. Ještěže Sympa v létě připravil do dřevárny zásobu. Dřevo teď dá minimum práce a s motorovkou je to ještě snazší.

Večer věnujeme už jen pečení buřtů a Kozlových steaků nad ohňovým košem, což při pohledu zvenku týpka vytváří hezké stínové divadlo.

Stan je vytopený jak sauna, místo té ta tradiční máme stan a saunu v jednom. Odletující uhlíky z ohňového koše se podepsaly na Kozlových ponožkách.

29.12.2011 – vegáčový den

Ten den po poledni přijíždí Peshek, jehož až k louce eskortovali jeho policejní kamarádi,

potom Petyše, ten svoje auto nechává pro jistotu u silnice, co kdyby nasněžilo.

Stan máme hotový, dřevo stačí jen trochu doplnit, což je práce na chvíli, nachystat ovar, aby se do večera dovařil je Kozlova odborná práce.

Tudíž každý tráví čas po svém. Já couráním po blízkém okolí, potom stavbou Sněhuláka Záhořského, aby byla konkurence Moraně.

Vedeme řeči - třeba trochu s Kozlem přemýšlíme, jak Zmrzlínka zatraktivnit pro více lidí a trochu rozhýbat nějakým herním programem. Bylo by škoda akci nechat vyšumět na nezáměm.

Peshek se pustil do výuky mariáše. V něm Držka beznadějně prohrává všechny hry. Pro zvýšení motivace Peshek navrhuje hrát o sirky. Těch máme ale málo, tak radši o peníze, třeba o 500Kč na hru, to by se to Držka rychle naučil! Kozel se pokouší o výcvik psice Ronji v zuřivého bojového trhače. Má mírný úspěch, už ho i kousla. To má za to!

Později odpoledne dorazí na návštěvu Petr s dodávkou vá-

nočních sladkostí od Holanďanů. Jde zrovna včas na ovar, ale nedal si s námi. Přijel se psem, tudíž nastává diskuse, zda mu může sundat košík, jestli Držkovi nebude vadit až jeho Ronju překousne napůl. Nakonec je psovi košík ponechán a Ronja ušetřena. Petrova návštěva znamená, že se probírá u ovaru další skautský program na zbytek sezony, například jak by měl vypadat letní výjezd do Holandska. Dojde řeč i na skautské vybavení. Petr by rád objednal u Kozla výrobu dřevěných palic jako doplněk náradí na tábory. Diskutuje se o ceně, tím dojde na mudrování o ceně práce zejména té vlastní domácí. Nakonec Petr přidává nějaké pánské vtipy, to jsem byla vyzvána zacpat si uši. Když se večer zvedá k odchodu vyprovokuje to část osazenstva k "akci hospoda", protože se naskytá možnost odvozu tím směrem. Petr tedy nakládá hospodový spolek a vyrážejí.

Zůstáváme s Kozlem a Kimem hlídat stan a oheň. Vedeme řeči jak se má dnešní generace dětí dobře a podobné úžasnosti, darmo poslouchat. Taky dost

vydatně krmíme oheň, to je v tu chvíli jediná zábava. Vnitřní teplota tím pádem zase připomíná saunu a chudák stan dostává slušné teplotní šoky. Chvíli před půlnocí se vrací výprava z hospody. Údajně tam potkali i nějaké lidi z dobrušského skauta.

30.12.2011 – úklid a konec

Přes noc nasněžilo asi 10 cm. Je co setřásat z týpka, kdo vyleze po ránu ven, dostane ve dveřích sněhopád za krk. Kozel popohání ke vstávání a balení, chceme být okolo 1 hodiny po poledni zpátky v Dobrušce. Jemu samotnému se ovšem nechce ze spacáku ani za nic, prý to jako vedoucí akce odřídí z něj. Ještě nám vypráví cosi o svém rekordu 18 hodin vegetování v posteli. Za tyto motivační řeči je vyneseno ve spacáku do sněhu, aby si postel užil i venku. Milosrdně je mu pak poskytnuta karimatka, na které si dá 10 metrů jízdy

kraulem z kopce. Jako saně se osvědčila výborně. Mohla by z toho být soutěžní disciplína na příštím Zmrzlínkově.

Pak už následují prozaické bourání stanu, balení, úklid tábořiště, pozdrav Sněhulákovi Záhořskému a vzhůru zpátky. U auta ještě okamžik napětí, zda projede Držka cestu k silnici. Naštěstí ano, a to i s vozíkem na hned první pokus.

Silnice je zasněžené kluziště. Posyp začíná až asi po sto metrech. Kim s Kozlem se proto rozhodli pro skijöring za vozíkem.

Ani nepotřebují kluzky, po botách to jede vydatně. Jede za nimi Petyše, jako doprovodné vozidlo, a Peshek z místa spolejezdce natáčí jejich výkon na video. Třeba to se dostane na web. Jedou asi 200m, pak posyp zneumožňuje skluz, tudíž nasedají pokorně do auta, když Držka na ně kupodivu počkal. Za posyp

jsme ale rádi. Noční sněžení vyrobilo na silnici i tak dost horské podmínky. V protisměru se najde dost aut, co nový sníh při cestě nahoru nezvládla.

Kousek za Záhořím ještě potkáváme na silnici Petra, který vstřícně vyrazil na pomoc, kdybychom bývali z louky k silnici potřebovali vytáhnout, což naštěstí nebylo nutno, tak obrací a jede s námi dolů. V Dobrušce je slunečné jarní počasí, sníh nikde. Teď už jen vykládka věcí u klubovny, obvyklé věšení stanové plachty k usušení, rozdání novoročenek a zvaldel na Výroční ovar a rozpouštíme se.

Pánové, bylo mi ctí opět s vámi v zimě tábořit. Děkuji, že jste mě vzali do party.

Zdena Kunešová

Pondělní schůzky

Listopad byl ve znamení zkoušení scénky na Mikulášskou schůzku. Holky trénovaly pohádku s názvem O Něhurce a čtyřech trpaslících. Jednalo se o Sněhurku, přeměněnou do vtipnější podoby. Trpaslíci byli pouze 4, protože více se nás nebylo. Světlušky to docela bavilo. Někdy to bylo sice trochu těžší, ale nakonec jsme to zvládli. Samozřejmě jsme hráli i nějaké hry. Holky si zamilovaly klasickou schovku a nic jiného hrát nechtěly.

Prosinec nás trochu zklamal. Čekaly jsme, že přece jenom nasněží a že si zahrajeme naše oblíbené hry ve sněhu. Ale přesto jsme si to užily. Hrály jsme např. hru s kolíčky. Holky dostaly do skupinky kolíčky a měly za úkol běžet k hromádce s papírky, kolíčkem (který měly v puse) nabrat lísteček a přinést ho zpátky ke své skupince. Byla to sranda a některé světlušky se dovedly pěkně rozčilovat.

Taky jsme si povídaly o zvycích, které děláme doma na Vánoce.

Káťa

Vánoční schůzka 16.-17.12.

Konečně je 16. prosince a světlušky se se spacáky a dárečky scházejí před domkem F. L. Věka. Letos výjimečně nespíme v klubovně (tam byla tu noc Meďátka), ale v tajuplném domečku, kde se občas i Elfové objevují...

Světlušky dorazily na pátou hodinu, než jsme ovšem byly schopné vše zpacifikovat, vybalit, nasvačit se, dvě hodiny uplynuly jako nic. A právě kolem sedmé byl čas na první hru. Světlušky se celý letošní (školní)

rok pohybují mezi zlobry, hobyty, elfy a podobnými stvořeními a právě na této vánoční schůzce jsme doputovaly na naši mapě do Roklinky, města elfů.

Elfové jsou velmi chytrí, krásní, odvážní a milují hudbu. Aby světlušky dokázaly, že jsou připravené se s nimi setkat, musely tyto vlastnosti prokázat. Nejprve nám ukázaly, jak jsou bystré a myslí jim to. Bez větších problémů odpovídaly na celkem zapeklité hádanky. Tuto hru hrály na družiny a jak Lišky, tak i Babočky si vedly stejně dobře. Dále je čekala odvaha.

Tu musely prokázat v temném sklepe, který se nachází přímo pod místností, kde světlušky spaly. Každá světluška šla sama dolů, jen pár svíček ji svítilo na cestu, vzala papírek, který tam byl přichystán a pelášila zase zpátky. No a poslední úkol, a to ukázat, že milují hudbu a jsou milé a krásné, nemusela žádná světluška dokazovat... to je přeci samozřejmě

I přes krásnou vánoční atmosféru a těšení se na dárečky, světlušky stále spekovaly o tom, jestli se nakonec nějaký ten elf neobjeví. Dost by se jim

hodilo. Na minulé výpravě totiž zjistily, že jediní elfové znají oblast, kam se světlušky chystají a vědí, kde přesně na mapě leží poklad, který by chtěly naše světlušky získat. No a kdyby nějakého elfa potkaly, mohly by se ho zeptat na cestu a na mapě by si pak jednoduše mohly zakreslit, kam přesně jít...

Nakonec holky potkalo štěstí. V tom starém sklepe, kam chodily prokazovat odvahu, se totiž jeden elf skrýval, byla to krásná víla, dokonce sama královna všech elfů. Světlušky, jakmile zjistily, že tam na ně čeká, vydaly se za ní cestou, která byla opět osvětlená svíčkami. Nezapomněly s sebou vzít tu svou mapu, aby se mohly zeptat na cestu. Královna elfů byla krásná, chytrá a moc mile světlušky přijala, musíme uznat, že i světlušky se snažily a chovaly se velice pěkně. Po krátkém povídání a písničce, kterou si královna vyžádala, se světlušky konečně dozvěděly, kde přesně poklad leží a kam se mají vydat.

Po tomto krásném zážitku čekal na holky další. Ježíšek konečně našel cestu k našemu malému stromečku a než se všechny stačily vrátit ze sklepa, čekalo na ně milé překvapení. Další chvíle patřily koledám a rozbalování.

Dostaly jsme všechny moc pěkné dárky. Děkujeme!!!

A vánoční schůzka ubíhala dál. Nemohly jsme se obejít bez „Mafiánů“, které holky chtěly hrát stále dokola, ale také jsme vyhlášovaly naši soutěž „O nejkrásnější list.“ Do finále se dostala Verča s Luckou a po té nejtěsnější bitvě Verčin výtvar vyhrál. Gratulujeme!

No a co nás čekalo dál?? Už jen vyčistit si zuby, vystát frontu na záchod a šup do spacáku. Noc některým připadala dlouhá, některým se zdála krátká a ráno se spíše těm starším ani ze spacáku nechtělo... Vše jsme ale zvládly! Ráno nás čekal už jen úklid, balení, ale hlavně snída-

ně a čaj!! Ta nás posilnila a po deváté jsme byly připravené k odchodu.

A to byl konec naší vánoční schůzky. Byl to moc hezký zážitek a pěkně jsme si to užili.

Kapka

KMEN ROVERŮ A RANGERS

Vždycky, když píšu o (občasné) samostatné činnosti roverského kmene, nezapomenu zmínit: ano, roverský kmen dobrušských Junáků stále žije! Nenachází se možná v ideálním aktivním rozpoložení, ale mnoho jedinců vypomáhá u oddílů, nebo fungují jako „neviditelní pomocníci“, například při sestavování Totemu. Ale tyhle moje obhajovací a laciné řeči znáte z předchozích čísel, tudíž k věci:

Po delší odmlce, kdy se sešel roverský kmen opravdu sám za účelem uskutečnění nějaké akce pro sebe sama (napočítám tedy ani Cestovatelské večery), jsem se rozhodl po konzultaci s Pavlačí o uskutečnění předvánoční vycházky „divně zimní“ přírodou Podorlicka. Bohužel vyšel letos Štědrý den na sobotu, a tak byl den před ním pátek. Bylo mi jasné, že mnozí pracující nebudou moct přijít, nicméně zlaté pravidlo priorit je aplikovatelné na všechno, důkazem jsou zúčastnění se pracující.

Na rozeslané pozvánky zareagovalo roverů méně, než mám prstů na obou rukách (po sto padesáté deváté mi dovoluňte postěžovat si na špatnou mezilidskou

komunikaci v našem středisku a roverském oddíle zejména - tři vykřičníky -, což mi v době nonstop internetové služby, mobilních telefonů apod. nejde moc do hlavy..), a nakonec nás bylo ještě méně, neboť se někteří nemohli vyhrabat v den volna z postele, nebo zaspali, škoda - mrzet to musí ale hlavně je!

To je asi holt tím, když stanovíte sraz na autobusovém nádraží na vražedných sedm třicet, které jsou pro některé doslova hodinou půlnoční. Tak jako tak jsme se nebáli špatného počasí a vyrazili jsme do Deštného, abychom splnili naše předsevzetí, že dojdeme do svých domovů z této lokality pěšky. Sníh problé-

mem nebyl, všichni víme, jak to s ním letos je. Do mlžných výhledů nám ještě chvílemi lehce mžilo, a tak to celkově nabývalo spíše pozdně podzimní atmosférou, než předštedrovečerním slavnostním dnem. Neodpustili jsme si zastávky na cukroví, které jsme vzájemně zhodnotili, při pochodu došlo pak i na rozličná témata opravdu o všem možném, bylo fajn putovat krajinou v takovém složení (viz společná fotka) dobrých skautů. Cesta zkracovaná přes různé (soukromé) polnosti a lesy ubíhala a ubíhala, až se nakonec lehce po poledni proměnila v samotné dobrušské náměstí, kde jsme se rozloučili a rozešli do svých domovů s přáním krásných svátků a dobrým pocitem, že jsme před týdnem vánočního přezírání udělali něco pro svá těla.

Kdo byl, doufám, že si to užil, kdo ne, ať se ptá sám sebe proč. Díky za pěkně strávené předvánoční dopoledne a všem ostatním ve středisku a lidem dobré vůle za roverský kmen přeji povedený rok 2012!

POZVÁNKY

JUNÁK
Dobruška
www.dobruska.cz/junak

...skauting pro život

Všem registrovaným členům nad 15 let
(RaR, oldskautům, činovníkům),
přátelům a sponzorům,
čestným hostům:

ZVADLO čili POZVÁNKA: PŘIJĎTE NA SKAUTSKÝ OVAR

neboli **výroční sněm prasečí**, který se koná

v sobotu 28.ledna 2012 od 16 hod

v hlavní klubovně v Domašínské ulici v Dobrušce

(a pak pokračuje v Konírně/Koňobaru a venku okolo ovarových kotlů ve skautském areálu)

Program:

- 16.00 1) **Akreditace** = odložení kabátů, buchet a darů do tomboly, přivítávání se navzájem
- cca 16.15 2) **Zahájení** na klubovně (– žádní zevlové okolo kotlů! se netrpí!)
- 3) **Rychlý oficiální plk** – něco jako **Výroční zpráva za rok 2011** – o stavu členstva, činnosti, hospodaření a financích, vzdělávání, + informace a drby ze střediska, okresu a kraje, plány na další období, pokud to bude někoho bude zajímat – zpráva **revizních komisařů**
- 4) **Předání medailí a diplomů**
- 5) **Různé** – např. Přednostní rezervace lístků na skautský ples (co bude 11.2.), promítání, diskuse, výměny klíčů, fasování trik a krojových doplňků, plácání si po ramenou či pláč na téžže--- atd ---- možno během celého večera

cca 17.00 (= hned jak se maso dovaří) :

- **přesun ke kotlům na čerstvý ovar, otevření Koňobaru v Konírně,**
- **muziky, zpěv, vzpomínání a volná zábava do neurčita** – všude kde to jde (loni se končilo v konírně myslím ve 4 ráno...) ! Kytary, basy, funery, zpěvníky apod. s sebou!

Jménem stávající Střediskové rady

Poznámky

Kdo můžete – přineste nějaké rozumné věci do tomboly na skautský ples!

Nezapomeňte si bandasku na ovarovou polívku! (je škoda ji o půlnoci vylévat).

Domácí buchty, štrůdly a cokoliv podobného vítáno! (však to po mase znáte...)

Vstupné se neplatí. (středisko je však vděčno každému dobrému člověku za cokoliv.)

Za kvalitu ovarových lahůdek ručí prověření Pohlreichové - Ondra Němeček a Tomáš Horák z Vamberka.

Za kvalitu nápojů ručí střediskový vedoucí a sponzorský pivovar. A jinak každý ručí sám za sebe.

Správní skauti - KROJ NA SEBE! – Jednak je to čestné a uctivé vůči těm, co dostanou medaili, jednak se zase vyfotíme do archívu.

Přespání možné – ve vlastním spacáku jako obvykle – všude kde to jde.

(Za přípravy před Sněmem i úklidy po Ovaru děkujeme všem věrným a oddaným. Co se neuklidí nebo nedopije už v sobotu, to musíme dorazit v neděli. **Úklidová dotočná se vyhlašuje na neděli od 13.00 hod.)**

maly velky ples míří ke hvězdám

Junák Dobruška

Vás srdečně zve na tradiční ples

11. 2. 2012 ve 20 hodin

V Kulturním domě v Dobrušce

K tanci a poslechu hraje skupina POKROK

Předtančení TK Akcent Dobruška

**Vstupenky v předprodeji v IC Dobruška
od 31. 1. 2012, nebo u Terezy Hamplové
na tel č. 608882242 (SMS)**

TIP NA VÝLET

KAČEROV

Pokud byste se rozhodli porovnávat mezi sebou genius loci mezi vesnicemi v Orlických horách, pak by byl zřejmě Kačerov na jednom z předních míst. Poslední dobou mě osobně natolik uchvátil, že bych klidně mluvil o „fenoménu jménem Kačerov“.

Osadu najdeme v podhůří mezi obcemi Kunčina Ves a Uhřínov. Za kopcem je Zdobnice, do jejíhož katastru obec patří. Při průjezdu obcí po silnici spatříme pouze pár chalup a kostel sv. Kateřiny. Vskutku skvostná zákoutí však najdeme u modré turistické značky, která míří od kostela údolím k Liberku. Osadníci z Kačerova si dávají opravdu záležet, aby byl ráz obce zachován ve stylu roubených chalup. Je zajímavé, že za tento až „skanzenovitý“ styl vděčíme několika osobnostem, které si místo oblíbily v poválečném období po odsunu německého obyvatelstva. Patří mezi ně např. herečka Eva Gerová, nebo skaut a kreslíř Lubka Školoud.

Dnes je ráz Kačerova chráněn také občanským sdružením Údolí Kačerov, které bylo založeno v roce 2007 a jehož cílem je právě zachování architektonického a přírodního bohatství tohoto místa.

Historie obce se začala psát v 16. století, do počátku 17. století byl Kačerov českou vesnicí. Původní sklárství postupně nahradila těžba dřeva pro kutnohorské doly nebo tkalcovství. Obec se rozrůstala, na konci 19. století zde stálo přes sto domů, do školy chodilo kolem 90 dětí. Po válce však byli Němci vysídleni, znovuosídlení se v tomto místě nezdařilo a většina domů byla zbořena. A jak již bylo řečeno, o zachování obce se pak zasloužili chalupáři.

Klasicistní kostel svaté Kateřiny z počátku 18. století na opravu teprve čeká. Nicméně i sem míří snahy sdružení Kačerov, které se snaží získat finance například pořádáním koncertů.

Návštěvu Kačerova bych rozhodně doporučoval o víkendu, v zimě o sobotách a v létě i o nedělích totiž můžete posedět v hospůdce „Unás v Kačerově“, kterou najdete hned u silnice. Dostane se vám zde velice chutného občerstvení z domácí kuchyně paní Satrapové. Můžete si objednat plné obědové menu včetně zákusku, podle ceny i příjemné obsluhy ihned pochopíte, že majitelé tuhle práci dělají především pro radost. Návštěva rozhodně potěší například během lyžařského nebo cyklistického výletu, které se v okolí Kačerova dají velice dobře naplánovat.

Ježour

TIP NA KNIHU

DVĚ KNIHY PRO DĚTI A MLÁDEŽ

„Hele, mohl bys taky něco napsat o knížkách, který jsou vyložené pro mladší lidi, ne?“ zaznělo na schůzce redakční rady a já si to samozřejmě vzal k srdci. Aspoň mám tak ideální možnost otevřít oči všem, kteří si myslí, že literaturu pro děti a mládež tvoří jen Krteček, Neználekova cesta na Měsíc nebo chlapecké knížky Jaroslava Foglara.

Petr Kořátko:
Wormsův svět

Začněme trochu zostra, a to velmi zdařilou knihou Petra Kořátka Wormsův svět, která rozhodně nadchne mladšího čtenáře, který se nespokojí jen s jednoduchým a prvoplánovým příběhem, ale rád nad příběhem zapremýšlí a třeba odhalí i vlastní interpretaci. A popravdě: místem zasazení příběhu dost připomíná právě zmíněné foglarovky - temné uličky v kontrastu s přírodou aj.

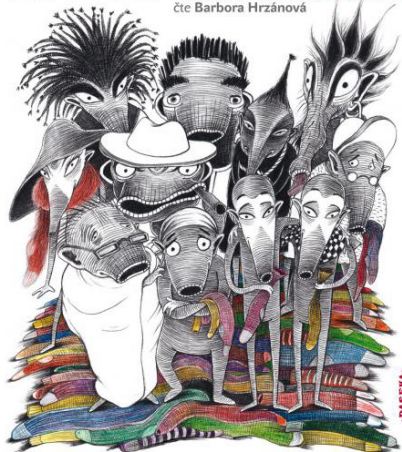
Vyvstala otázka: kdo je to Worms? Je to hrabě. Pošetilý a autoritářský hrabě Worms, který vyprojektoval „novou přiro-

du“, tedy svět, který plní jeho ideály, je však jakýmsi útekem z lidského údělu, neboť je v něm všechno podle řádu a v doslova v útrpné harmonii. A právě v tom vidí problém mladý Tomáš, který se stal díky Wormsovým kapkám koněm ve stájích hraběte a jenž se rozhodl Wormsův svět iluze a krutého divadla zničit...

Ehm - začíná to být trochu složité, že? Nebojte, děj plyne hladce a srozumitelně, knihu v půlce neodložíte ani vy, dospělí. Nebudu ale v této krátké „recenzi“ dále pokračovat, protože nemám ani dostatek místa na text, ani by to nebylo vhodné - co čtenář, to jiný dojem a jiné vnímání knihy, která však zanechává velmi silný prožitek ještě dlouho po přečtení.

Bohužel se tato kniha zřejmě jen tak nestane bestsellerem, důvodem je příliv mnoha nekvalitních (ale o to prodejnějších) knih. Příběh doplňují tajemné kresby umělkyně a dcery Petra Kořátka. Z 10 bodů dávám 9, jeden strhávám proto, že knihu osobně nevlastním.

Pavel Šrut LICHŮŽROUTI
čte Barbora Hrzánová

Pavel Šrut
Lichožrouti

Marně si vzpomínám na nějakou knihu pro děti a mládež, která získala v poslední době více literárních ocenění, než je knížka Pavla Šruta o zvláštních tvorech, tzv. lichožroutech. Ti zkrátka a jednoduše dělají z páru „licháče“. Ztratila se vám jedna ponožka? Může za to lichožrout, nejohrovenější lupič ze všech, který ještě nebyl dopaden!

Pavel Šrut umně kombinuje reálný svět se světem pohádky, čerpá z každodenní reality, aby následně s nádechem komické situace tuto převedl mezi lichožroutskou rodinku a vystavěl na ní svůj děj. Nechybí ani jazykové hříčky a obraty, legrace zaručena. Kniha je přínosná zejména v tom, že vám zodpoví otázku, kam a proč se tedy všechny páry ponožek ze všech domácností rozutekly.

Ani v této knize nechybí krásné ilustrace, které podrobně ukáží vzezření prapodivných zlodějských bytostí. Tentokráte od Galiny Miklíkové.

Knihy pro děti a mládež procházejí neustále svým vývojem a řekl bych, že je škoda dětem tuto variabilitu nenastínit a nechat je číst pouze knihy, které přirostly k srdci nám. Otevřme jim vlastní cestu...

TIP NA HRU

SEZNAMOVACÍ HRY

Určitě jste se již setkali se situací, kdy jste přišli do nové party. Najednou vám bylo představeno deset lidí, ale u pátého jste již nevěděli, jak se jmenoval ten první. Aby si člověk lépe zapamatoval jména a dokázal je přiřadit k těm správným osobám, existuje mnoho seznamovacích her. Některé z nich vám nyní představíme a doufám, že se vám jednoho dne budou hodit a zažijete při nich hodně zábavy.

Mám rád všechny, ale nejvíc ty, kdo...

Hráči sedí v kruhu na židlích, kterých je o jednu méně, než je hráčů. Jeden hráč stojí uprostřed kruhu a říká: „Mám rád všechny, ale nejvíc ty, kdo ...“ a přidá jakoukoliv vlastnost (mají na sobě červené tričko, byli už někdy u moře, mají bratra, je jim víc než 18 let, četli Základy junáctví, umí hrát na kytaru,...). Hráč uprostřed kruhu smí říkat pouze takové vlastnosti, které má i on sám a vlastnosti se nesmí znovu opakovat.

Všichni hráči, kteří mají uvedenou vlastnost (např. mají na sobě červené tričko), si musí v tom okamžiku navzájem vyměnit místa na židlích. Jakmile si začnou měnit místa, hráč uprostřed se snaží zabrat si jednu židli pro sebe. Na koho nezbu-

de židle, přechází doprostřed a přebírá jeho úlohu. Když danou vlastnost nemá nikdo, hráč uprostřed pokračuje.

Na začátku je dobré stanovit vedoucího hry, který může vetovat příliš obecné vlastnosti nebo nesmysly.

Kdo to je?

Všechny hráče rozdělíme do dvou skupin. Je potřeba i dvou vedoucích, kteří budou držet napnutou deku asi ve výšce ramen. Každá skupinka si sedne na jednu stranu za deku tak, aby skupinky na sebe vůbec neviděly! Každá skupinka si v tichosti vybere jednoho hráče a dotyčný vybraný hráč si sedne těsně obličejem k dece. Princip je v tom, že když jsou oba vybraní hráči na svých místech, vedoucí spustí deku na zem a dotyční hráči se uvidí. Který hráč řekne dřív správné jméno toho druhého, získává tím bod pro svoji skupinku (zbývající členové skupinek nesmějí radit!). Pak zvednou vedoucí deku, hráči se vymění a hra pokračuje. Které družstvo má nakonec víc bodů, vyhrává.

Párty

Před začátkem hry si každý hráč zvolí svého imaginárního partnera, se kterým půjde na párty. Vymyslí mu jméno, povolání, vzhled i nějaké vlastnosti. Čím větší fantazie, tím lepší. Párty začíná. Vždy se potkají dva hráči, představí si se, řeknou si, co studují, kde pracují, co mají rádi, jací jsou. Potom dojde na představení jejich imaginárních

partnerů. Např.: „Jirko, dovol, abych ti představila moji spolubydlící Naděždu Voříškovou, která studuje vojenskou historii v Brně. Jak vidíš, Naděžda má dlouhé hnědé vlasy, které vždycky nosí smotané do dvou copů s červenými mašlemi. Na sobě má oblečené maskáčové šaty. Na levé ruce má momentálně sádku, protože při výuce v terénu spadla z bunkru. Jinak má ráda jahodovou zmrzlinu s hromadou šlehačky a pizzu s krevetami.“ Když je představen i protihráčův partner, dojde k výměně oněch imaginárních partnerů a hráči odcházejí se seznámit k jinému hráči.

Je vtipné, jak se imaginární partneři během hry vyvíjejí a proměňují. Občas tak můžete narazit na svého původního partnera, který už mezitím zestárl, změnil účes, práci nebo oblečení.

Na konci si všichni sednou do kruhu a každý postupně řekne, s jakým partnerem z party odcházel. Pak se přihlásí ten, který v něm poznal svého původního partnera, a popíše, jaký byl na začátku. Uvidíte, že se nestačíte divit, co s vašimi partnery udělá jedna párty.

Parluc ✂

TIP NA VYRÁBĚNÍ

HVĚZDIČKY Z ČAJOVÝCH SÁČKŮ

(tea bag folding)

Technika, která se trochu podobá tradičnímu origami, využívá ke skládání papír z čajových sáček. Po častých dotazech upřesním, že to nejsou ty sáčky, které si necháte v hrnku vylouhovat, ale jsou tím myšleny papírové obaly, v kterých jsou některé čaje jednotlivě baleny. Mají tu výhodu, že jsou vyrobeny z papíru menší gramáže, takže se z nich lépe skládá, zároveň jsou většinou pěkně barevné a snadno dostupné. Nevýhodou je, že práce je ještě titěrnější než u běžného origami. Ale nenechte se odradit a zkuste alespoň jednu hvězdičku:

Hanička

1) Nejprve si delší dobu sbírejte a třídte papírové obaly od čajů. Na jednu hvězdičku potřebujete většinou 8 kusů. Je dobré, pokud máte 8 stejných sáčků nebo alespoň 4 + 4 stejné sáčky.

2) Sáčky opatrně rozdělejte a odstříhnete z nich bílé okraje.

3) Odstříhnete také zadní části sáčků.

4) Přeložením rohu vznikne čtverec, který odstříhnete. Z každého sáčku (z jeho přední i zadní části) můžete vytvořit až 3 čtverce (2 větší a 1 menší), ke skládání se ale nejčastěji používá čtvereček z přední části, který má na sobě obrázek.

5) Takto si připravte všech 8 čtverců.

6) Každý čtverec si přehněte vždy protějšími stranami na sebe i po obou úhlopříčkách tak, abyste si vyznačili celkem 4 sklady.

7) Boční strany čtverce prolomte po úhlopříčkách dovnitř tak, aby vznikl menší čtverec, jaký ukazuje fotografie. Dále ohněte obě dvě vrchní části nově vzniklého čtverce dospodu ke středové linii. Takto poskládejte všech osm kusů.

8) Vzniklé tvary by měly být všechny stejné. Dobře do sebe zapadají, takže už zbývá je jen spojit lepidlem a hvězdička je hotová.

9+10) Hvězdiček a způsobů jejich skládání existuje velká spousta, pokud si tuto techniku vyzkoušíte, jistě sami objevíte další možnosti.

OTÁZKA TOTEMU

Český skauting letos slaví sto let výročí svého vzniku. Jaká budoucnost ho podle vás ještě čeká?

Oťas

No, děkuji pěkně za otázku. Není lehká a odpovědět na ni správně je podobné, jako mít štěstí v ruletě a trefit číslo, které padne. Záleží to asi z velké části bude na jednotlivcích ve vedoucích pozicích v každém středisku. Na ty bych se ve své možná až příliš krátké odpovědi zaměřil. Jeden dobrý oddíl je jeden přesvědčený člověk s motivací a možností se dětem věnovat. Tím se vytvoří svět sám pro sebe, který z vnějšího prostředí nepotřebuje téměř nic. Žije vlastním životem. Oddíl je pak odrazem jeho představ a schopností. Pokud tedy chceme vědět, jak bude vypadat skauting v budoucnosti, lze se zeptat sebe sama, jak vidím vlastní budoucnost. Je v ní místo pro práci s dětmi, nebo jenom snaha o hromadění vlastních statků a požitků? No a tak to je...z mého pohledu musím říct, že znám vcelku hodně kvalitních lidí, kteří by dokázali okolo sebe vytvořit kvalitní oddíly, ale tito

lidé mají momentálně úplně jiné starosti. Protože musí a nebo proto, což je ten horší případ, že chtějí. Pokud tedy podmínky ve společnosti umožní těmto lidem mít čas věnovat se oddílům a oni tu příležitost využijí, pak čeká český skauting budoucnost pravděpodobně velmi dobrá. No a já doufám, že se tak stane. Zdar, Oťas!

Papája

Sto let je už slušná řádka let, ale přesto si myslím, že skauting svoji budoucnost nemá jistou. V budoucnu, kdy ještě více budou vládnout světem internet a počítače, to zrovna růžově nevidím. Spoustu dětí rozhodně více láká si zahrát nějakou bojovku virtuálně v pohodlí domova než někde v lese. Třeba se ale skauting udrží tím způsobem, že se založí nová facebooková skupina pod názvem Skauting a stačí, aby jedinec zadal „like“ a už může vesele a s hrdostí říct, že je skautem duší i tělem. Ale abych budoucnost neviděla jen černě ...

může se stát pravý opak. Třeba to, že si lidi začnou uvědomovat, jak jim chybí skutečný život a budou se k těmto tradičním věcem vracet.

Někde jsem slyšela, že si náš český národ potrpí na tradicích a tak máme určitou naději, že se ze skautingu stane tradice typu pití piva, což v Čechách jistá tradice je, a pak rodiče tradičně také budou posílat své děti do skautu. Například u nás v Dobrušce si myslím, že zánik nehrozí (nezakáže-li nám to zase nějaká ta nechvalně známá ideologie), jelikož skauting tu má u některých lidí celkem dobrou pověst. Myslím si, že skauting je populární a rodiče chtějí, aby jejich děti chodily někam, kde potkají nové kamarády, zahrají si nějaké hry a zabaví se jinak, než jen koukáním na televizi. Je ale také důležité udržovat skautskou myšlenku, aby se nestalo, že se ze skautských středisek stane něco jako školka nebo nějaký klub, do něhož rodiče dávají své děti, když nevědí, co s nimi. Pak když vyrostou a už je není potřeba hlídat, prostě s tím přestanou. V mnohých případech se také stává, že při dosažení pubertálního věku jim skautování a chození po přírodě a do hor nepřijde dost „cool“. Přála bych, aby tito malí skautíci stále chodili a byli středisku věrni, protože jen z těchto dětí se jednou v budoucnu stanou vedoucí, kteří budou skautskou myšlenku předávat dále z generace na generaci, a to zaručeně pomůže

k tomu, aby tu byl skauting i v dalších a dalších stoletích.

Jinak si myslím, že se nějak zásadně skauting nezmění, jen se bude přizpůsobovat své době. Možná se ještě více budou využívat různé vymoženosti při hrách. Děti třeba budou místo mapy používat GPS navigaci atd. To bych jim ale já osobně za zlé neměla, jelikož každá doba si s sebou něco takového přináší. Ačkoliv budou přicházet o nezapomenutelné zážitky z blouďení, které jsou zaručeně velkou dávkou dobrodružství.

Albi

Skauting takový jaký býval v počátcích podle mě už nemá budoucnost. O tento fakt se zasloužily hlavně moderní technologie (PC, TV, apod.). Zkusme tedy přemýšlet co by se stalo, kdybychom k němu (skautingu) přidali nějaké ty moderní technologie (GPS a další přístroje sloužící pro „dobro“ přírody). Pravda, pak už by to nebyl skauting jako v počátcích, ale mohl by zaujmout další lidi.

Podle mého názoru skauting přežije do té doby, dokud budeme my (skauti) přemýšlet a posléze realizovat projekty spojující moderní technologii s přírodou.

Pravda píšu ve svém příspěvku o přírodě, ale myslím tím samozřejmě nejen lesy, louky apod., ale abychom se chovali ve smyslu skautských zákonů.

Lenča

Každopádně doufám a věřím v to, že zde bude skaut i pro mé děti. Myslím si, že bude muset překonat několik problémů, které jsou spojené už s touto dobou a prioritami naší společnosti. Prvním problémem je kvalitní základna vedoucích, kteří se musí vypořádávat s větším a větším nátlakem od svých zaměstnavatelů na čas strávený v práci. Obdivuju ty, kteří dokážou to málo zbylého času trávit právě ve skautu dobrovolnou činností pro ostatní. Druhým problémem je postřehnutí změn zálib a zájmů dětí. V době totálního propojení světa, co se týče informací a komunikačních technologií, je obtížnější je od toho všeho odstránit a zaujmout běháním po lese... No a do třetice je podle mě nutnost si uvědomit, že pořád hlavním pilířem Junáku je výchova dětí a mládeže a ne tvorba hierarchie funkcí a pozic ve vedení...

Lachtoš LG

Budoucnost skautingu vidím stále pozitivně. V dnešní době počítačů a jiných moderních lákadel má skauting stále svoje místo mezi mladými s staršími lidmi. Jak nám již historie několikrát ukázala, tak vždy, když nastala nějaká globální, politická či technologická změna, znamenal skauting útlum. Ale po uplynutí nějaké doby se vždy vrátil zpět a někdy i posílněn bojem o svoji existenci. Proto, dle mého názoru, se skauting bude hojně provozovat v blízké i daleké budoucnosti. Jak se říká „Skautem jednou, skautem navždy“, tak starší skauti stále budou přivádět a motivovat mladší děti. Tímto cyklem se bude skauting učit (ikdyž asi v trochu jiné podobě) i na vesmírných lodích v daleké budoucnosti.

Týna

Ať už si český skauting zkusil cokoli a prošel čímkoli (bohužel nevím z vlastní zkušenosti - jedno století na světě nejsem), dobu 100 let vnímám jako celkem úctyhodné číslo, které bude podle mého i nadále číslem rostoucím. Spíš než nějaké negativní predikce to vidím na vnitřní změny. Ačkoli skaut měl, má a mít bude své zakořeněné poslání a zásady, s postupem času a měnícím se žebříčkem hodnot se to nějak projevit musí i v tomhle směru. Pozitivně, nebo negativně? Jde o skauting, takže doufejme v jen to nejlepší!

OKÉNKO DO HISTORIE

O českém Junákově – 1. díl

Loňské prázdninové počasí staršímu běhu záhořského tábora příliš nepřálo. A tak možná měli táborníci dost času zalézt před červencovou plískanicí do tepla spacáku, zavřít oči a přenést se myšlenkami někam jinam... do časů dávno minulých... do časů, díky nimž teď spolu mohli sdílet skautské ideály.

Vorlovská myslivna mezi lety 1910–1920

O rovných sto let zpátky. Tedy do doby, kdy byla naše země ještě součástí Rakouska-Uherska. Do atmosféry, která se měla během příštích pár let radikálně změnit na bojištích první světové války. Do světa, v němž se o pár let dříve uchytila myšlenka jednoho britského generála a den za dnem získávala stále více přívrženců. Brzy mezi ně měl patřit i muž, jehož jméno a podobiznu zná snad každý český skaut.

A. B. Svojsík

V červenci 1911 vyslalo ministerstvo školství a Svaz českých spolků a přátel tělesné výchovy mládeže na zahraniční cestu téměř pětáctiletého

Antonína Benjamina Svojsíka, aby se zúčastnil několika mezinárodních konferencí. Během této cesty navštívil Svojsík v lesích nedaleko Londýna skupinku skautů, kteří zde tou dobou tábořili. Prožil spolu s nimi vaření večere, první táborový oheň, a poté i noc pod hvězdami. Výchovný systém všestranně rozvíjející mladé muže se Svojsíkovi jakožto pedagogovi zalíbil natolik, že o něm tehdy napsal: „Co tu kouzla a romantiky, po níž tak prahne duše hochova! Spatříte-li jednou skauty v táboře, věru nebudete se diviti těm desetitisícům a dnes již mnoha statisícům Powellových stoupenců. Tak táboří v Starém i Novém světě, na polokouli severní i jižní a těší se v náručí přírody nejkrásnějším, nejvolnějším chvílím celého svého života.“

Po návratu do Čech strávil Svojsík zbytek prázdnin se svojí ženou Julií a dcerou Ludmilou ve Vorlovské myslivně. Nadšení pro skauting ho vedlo k tomu, že si nedaleko hájenky postavil malou chatu z březové kulatiny, větví, chvojí a kůry. Žil zde jako

zálesák, aby co nejvíce splynul s přírodou a pocítil skauting na vlastní kůži.

Hlavní náplní jeho pobytu byla však práce na překladu Baden-Powellovy knihy *Scouting for Boys* a promýšlení, jak skauting přizpůsobit českému prostředí. To vše za vydatné pomoci svého švagra Aloise Stránského Dolfíčka. Společně museli mimo jiné vymýšlet nová slova pro anglické pojmy, a tak se do českého jazyka dostala dnes běžně užívaná slova jako vůdce, rádce, táborák, klubovna, oddíl, družina, tábor či odborky. Kniha *Základy junáctví*, v níž Svojsík spolu s dalšími v podstatě formulovali návod na výchovu české skautské mládeže, vyšla o necelý rok později v květnu roku 1912.

Po prázdninách se Svojsík vrátil zpět do Prahy, kde v září roku 1911 spoluorganizoval kurz pro středoškolské učitele tělocviku. Zde představil skauting veřejnosti a hovořil o zavedení zvláštních cvičení do hodin tělocviku. Konkrétně se mělo jednat například o plavání

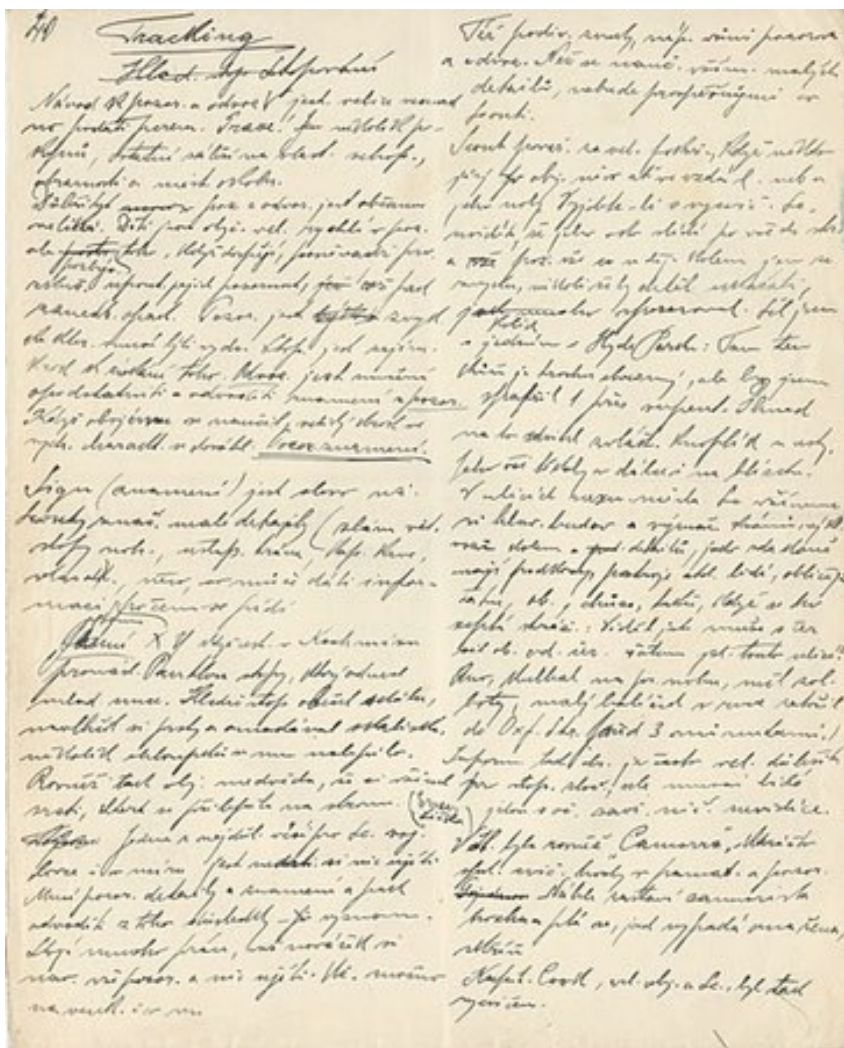
a zachraňování tonoucích, šerm, střelbu, vojenské hry, táboření v lesích nebo stopování. Na důkaz úspěchu podobných metod výchovy ve světě pojednal o fungování skautingu v Anglii.

Účastníci kurzu se shodli, že plnohodnotný skauting nebude možné provozovat v rámci školní výuky, neboť byl v rozporu s kázeňským řádem a navrhovali skauting prosazovat v rámci Sokola či Svazu spolků. Sokol přes veškerou Svojsíkovu snahu o skauting zájem neprojevil. Ovšem Svaz spolků, jehož byl Svojsík jednatelem, umožnil vytvořit nový "skautský odbor".

Hned s nástupem nového školního roku Svojsík, jakožto učitel žižkovské reálky, sestavil z několika svých žáků pokusnou družinu a začal s ní chodit na výpravy do pražského okolí, hlavně do Prokopského údolí. Mimo to také začal přednášet a psát články do novin a časopisů. Základní kameny českého skautingu byly položeny...

Štaflíčka

Běna

Ukázka z překladu Scouting for Boys

Pozn. K výročí sta let od založení českého skautingu vychází v lednu 2012 publikace Skautské století. Její autoři na webu Skautská křižovatka (krizovatka.skaut.cz) zveřejnili materiály o prvopočátcích českého skautingu, z nichž jsme čerpali historická fakta.

PF 2012

**Krásné počasí při toulkách
přírodou v roce 2012
vám přeje**

redakce Totemu

UZÁVĚRKA PŘÍŠTÍHO ČÍSLA

KONEC ÚNORA 2012

V PŘÍŠTÍM DVOUČÍSLE

ZÁPIS Z OVAROSNĚMU

FOTKY Z PLESU

OTÁZKA TOTEMU...

A DALŠÍ

VÍCE FOTEK NA:

WWW.DOBRUSKA.CZ/JUNAK

TIRÁŽ

REDAKČNÍ RADA:

Ondřej Němeček - ondra.nem@seznam.cz

Pavčina Čiháčková - pavlina.cihackova@seznam.cz

Veronika Benešová - cga@seznam.cz

Petr Beneš - bena.kamzik@seznam.cz

Jiří Štaffa - gor.jiri@seznam.cz

Petr Lukášek - p.lukasek@seznam.cz

PŘISPĚLI:

Zdena Kunešová, Ondřej Němeček, Hana Friedová, Jan Friede, Pavčina Štaffová, Otakar Krásný, Lenka Shánělová, Petr Školník, Veronika Benešová, Pavčina Čiháčková, Petr Beneš, Petr Lukášek, Kristýna Poláčková, Kateřina Fléglová, Jiří Hanousek

FOTOGRAFIE:

Jiří Štaffa, Petr Poláček, Petra Kochová a další

JAZYKOVÁ KOREKTURA:

Ondřej Němeček

OBÁLKA (FOTOGRAFIE):

Jiří Štaffa - Pohled ze Sněžky na hraniční přechod Slaski dom, zima 2011

Opravdovou radost zažíváme jen v radosti jiných.

Egon Hostovský